

2,100,000 Kr. — og endelig tage vi en Del af Brændevinsafgiften. Under Forhandlingerne om de ærede Viceformænds Forslag traf man op med at sige, at en af de værste Sider ved det Lovforslag er, at det vil gribe ind i en fremtidig Toldreform. Efter at de Herrer have stillet dette Forslag, tale de vel ikke derom, thi er der noget, der griber ind i en Toldreform, er det dog vel, at en Sum af 1,700,000 Kr. paa Forhaand tages ud, og at man f. Eks. bruger Vinfkatten, som de Herrer som Udvalgsmedlemmer i sin Tid mente burde gaa op mod mindre Afgifter, f. Eks. paa Naaprodukter. Nej, er der nogen, der har foregribet en fremtidig Toldreform, er det de Herrer. Jeg tænker derfor ikke, at de gøre den Historie saa grumme let. Jeg kommer saa til den sidste Linie i § 12. Den er ikke bleven omtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne; den ærede Minister har berørt den. Jeg ser deri Stuffen, hvori alle de Penge ere, som man kommer til at mangle efter Forslaget; thi naar man siger, at Staten skal garantere for Anstaltens Forpligtelser, maa det deri ligge, at hvis Anstalten ikke kan opfylde disse Forpligtelser, saa skal Staten vedtåa dem. Hvor stor denne Udskrivning vil blive, er der nok ingen, der veed, og de ærede Forslagsstillere naturligvis heller ikke. Man har vel tænkt som saa: Lad os blot lade dette lille Forslag staa der ganske roligt, men jeg er vis paa, at Sagen vilde ikke være kommen til Udvalg efter første Behandling, uden at det var blevet opdaget, at der her er tagen en Hjælp, som kunde blive alfor stor. Jeg kan nu i Grunden slet ikke forstaa den mageløse Anstrængelse, som de ærede Forslagsstillere have gjort, naar det ikke er af de Grunde, jeg før har nævnt, at man vilde slaa noget stort ud af dette Forslag, eller muligvis derved spænde Ben for et andet Forslag. Dersom de ærede Medlemmer virkelig vilde have den Klasse Mennesker hjulpne, som de sigte til i Forslaget, kunde de om ikke til andre saa blot være komne til mig, saa skulde jeg i Løbet af 10 Minutter have skrevet dem et Forslag, der var meget mere tidsparende end det, de Herrer have hyslet med saa længe, og som desuden muligvis var bedre i sin Affattelse og reellere i sin Betydning.

Scharling: Efter den indgaaende Kritik af det foreliggende Lovforslag fra den højtærede Indenrigsministers Side, som vi nu have hørt, og som nu blev suppleret fra anden Side, er der ganske vist ikke nogen stor Fristelse for mig til at fremsætte mange af de Bemærkninger, som det var min Hensigt

at fremkomme med, da jeg begærede Ordet ved Mødets Begyndelse. Jeg vil derfor indskrænke mig til nogle korte supplerende Bemærkninger. At Lovforslaget er en Overraskelse i flere Retninger, har jo allerede den højtærede Indenrigsminister paapeget. Den Støtte, som Skatten derved har faaet, har jo ganske sikkert været en Overraskelse for de fleste af os. Thi om end de ærede Forslagsstillere nok saa meget erklære, at de kun have stillet Forslaget, fordi de nu ansaa Skatten for uundgaaelig, saa maa man dog antage, at naar de kunne anvende den som Grundlag for deres hele Plan, saa maa de dermed have opgivet de stærke Indsigelser imod den, som før ere fremkomne fra dem under tidligere Forhandlinger. Jeg skal heller ikke opholde mig ved den af den ærede Indenrigsminister paapegede Overraskelse ved, at de ærede Forslagsstillere komme med en saa betydelig Forhøjelse af de indirekte Skatter — ikke blot af Beskatningen overhovedet, men af den indirekte Beskatning, som der fra den Side al Tid har været saa stor Uvilje imod, og jeg tilstaa, at disse Overraskelser for mig have været saa store, at jeg har været noget i Tvivl, om man ogsaa kunde anse dette Forslag for at være alvorlig ment, det vil sige om det var baaret frem af et Duffe om at gennemføre denne Sag i Rigsdagen. Denne Tvivl har unægtelig vundet nogen Bestyrkelse ved den Omstændighed, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne til dette Formaal har allieret sig med det Medlem, der her i Salen stadig har holdt Visnepolitikkens Tane højt. Min Tvivl bestyrkes end mere, naar jeg ser hen til selve Bestaffenheden af det foreliggende Forslag, som rigtig nok forekommer mig at være saa langt fra at yde et nærværdigt Bidrag til Løsningen af den store Opgave, hvorpaa det peger, at det for mig langt inarere indeholder en Række af Gaader. Det er allerede paapeget af den ærede Indenrigsminister, at Forslaget vistnok bærer sin Titel med Urette. Naar man i de senere Aar har talt saa meget om Alderdomsforsørgelse for ubemidlede, saa har man ganske sikkert ikke tænkt paa det, som her er foreslaaet, som jo simpelthen er en lobbestemt Statsfattigundersøttelse. Det, man her har tænkt sig løst ved denne Opgave, er Hjælp til Selvhjælp; det var en Hjælp fra Samfundets Side til at sætte den dygtige, forstandige, økonomiske, forsynlige Arbejder i Stand til at sikre sig imod paa sine gamle Dage at falde det offentlige til Byrde og at maatte leve af Fattigvæsenet. Men denne Opgave er jo i den Grad studt til Side i dette Lovforslag, at den af selve den ærede Ordfører